

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 39/2021
12.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић председника већа, Бисерке Живановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Станивуковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2003/20 од 09.09.2020. године, у седници од 12.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2003/20 од 09.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 951/2020 од 25.02.2020. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се тужена обавезе да јој исплати на име исплаћеног кредита са каматом закључно са 05.07.2019. године износ од 23.817,00 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом, да на ручун тужиље уплати на име обрачунатих месечних рата кредита за неисплаћени део дуга износ од 9.194,00 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом, да тужиљи на име разлике између добијених средстава за куповину накита и процењене вредности накита од стране вештака исплати 12.416,00 евра са припадајућом каматом, да тужиљи исплати вредност накита продатог мимо фискалне касе, као и вредност намештаја и разлику цене за кречење, укупно 1.573,00 евра са припадајућом каматом. Ставом другим изреке тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 963.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Првостепена пресуда је исправљена и допуњена решењем под истим бројем од 18.06.2020. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2003/20 од 09.09.2020. године, ставом првим изреке укинута је првостепено решење. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужене против решења о трошковима поступка из првостепене пресуде. Жалба тужиље је делимично усвојена, и преиначена одлука о трошковима поступка тако што је тужиља обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 749.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. У преосталом делу одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су започеле партнерство у пословању огранка радње „ВВ“ предузетника ББ, о чему није сачињен уговор, већ је тужена као предузетник дана 07.10.2008. године сачинила својеручну изјаву о партнерству на основу које је требало да буде сачињен уговор, а коју изјаву је потписала и тужила као улагач. Према садржини наведене привремене изјаве о партнерству, у посао је уложено 47.000 евра, умањено за 7.000 евра годишње закупнине плаћене унапред, а било је предвиђено да ће се кредит враћати из пословања пословне јединице у ... . Након тога, сачињен је уговор о заједничком улагању, који није потписан нити је означен датум склапања, а утврђено је да је тужена одбила да потпише документ уговора о пословној сарадњи који је саставила тужила. Парничне странке су дана 22.01.2009. године закључиле Уговор о раскиду уговора о заједничком улагању, којим је у члану 2. сагласно констатовано да су од момента договора до реализације отварања огранка ... „ВВ“ парничне странке имале заједнично улагање у опремање простора, набавку робе и друге трошкове, за које је договорено да их парничне странке заједнички сnose на једнаке делове, што није на тај начин извршено. Према члану 3. уговора, постоји сагласност уговорних страна да је тужила на име будућих улагања подигла кредит и уложила средства у заједнички посао у износу од 47.000 евра, средства из кредита трошена су заједнички и по договору, за највећи део утрошених средстава постоји појединачна евиденција, а тужена је у припреми огранка за рад уложила своје знање, искуство и део свог накита као произвођач. Према члану 4. уговора, на иницијативу тужене уговорне стране су се договориле да престану са заједничким радом и улагањем, те споразумно раскидају партнерство, а након појединачног обрачуна о делу новца и ствари које потражују из пословног односа, делиће заједнички уложена средства, на начин наведен уговором. Чланом 5. уговора тужена се обавезала да угаси огранак радње и сагласила се да у том простору тужила настави са радом и да се региструје као предузетник код Агенције за привредне регистре, да тужена даје писмену сагласност закуподавцу у ... да закључи уговор о закупу са тужиљом за период од једне године, и да јој оставља на коришћење сву опрему и накит који се у простору налазе, осим покретних ствари наведених овим чланом, као и да обезбеди да се заврше започети, а незавршени радови у простору и на опреми. Према члану 6. уговора, тужила се обавезала да на име раскида партнерства и разлике између уложених и утрошених средстава туженој исплати 1.000 евра, након што јој тужена пружи доказ да је угасила огранак, и да јој исплати 7.650,00 динара на име ПДВ-а. Уговор о споразумном раскиду партнерства су потписале тужила и тужена. Признаницом од 22.01.2009. године тужена је потврдила да је од тужиле примила 1.000 евра и 7.650,00 динара. Утврђено је да пословне књиге огранка нису

вођене. На захтев тужене, огранак радње у Београду је решењем АПР угашен 27.01.2009. године. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке, није било могуће утврдити износ улагања и утрошка у опремању продајног објекта јер не постоји податак о врсти опреме која се налазила у објекту, нити о врсти радова који су изведени у циљу привођења локала намени. Преко фискалне касе евидентиран је промет у укупном износу од 92.700,00 динара, од чега је продајна вредност робе 72.900,00 динара, а остатак се односи на ПДВ. Према допунском налазу вештака, за опремање локала и закупнину уложено је 24.088 евра, а вредност уложеног новца у накит износи 22.971 ево.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је обијен као неоснован тужбени захтев тужиље да јој тужена исплати укупан износ од 47.000 евра у динарској противвредности, са припадајућом каматом.

Према параграфу 723. Српског грађанског законика, који се примењује као правно правило на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и у току непријатељске окупације, уговор о ортаклуку настаје када се два или више лица споразумеју да уложе свој рад или ствари ради постизања користи коју ће међусобно делити.

Правилан је закључак другостепеног суда да су тужиља и тужена биле у правном односу по основу ортаклука, што произилази из изјаве о партнерству од 07.10.2008. године, коју су обе парничне странке потписале. Ортаклук је престао закључењем Уговора о раскиду уговора о заједничком улагању од 22.01.2009. године, а утврђено је да је тај уговор извршен тако што је тужена испунила обавезе преузете чланом 5. уговора, а тужиља је испунила обавезе преузете чланом 6. тог уговора. Сагласно уговору о раскиду пословне сарадње, тужиљи је остао на располагању опремљени локал са робом. У ситуацији када није извршен заједнички попис на дан престанка партнерства и раскида уговора, правилан је закључак другостепеног суда да тужиља, којој је по споразуму и извршеној деоби права и обавеза остао уређен продајни објекат са опремом и робом, није доказала да има право на накнаду штете коју потражује, у смислу чл. 132. став 1. у вези чла. 154., 155. и 158. Закона о облигационим односима, односно није доказала да је кривицом тужене споразумним раскидом ортаклука њена имовина умањена. Зато је у нижестепеним пресудама правилно примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Наводима ревизије којима се истичу битне повреде поступка и погрешна примена материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић